

Keď úsmev klope na dvere

Keď úsmev klope na dvere

Pozerám sa cez okno.

Vidím šedý mrak čo zahaľuje mesto.

Vidím kopu ľudí

čo sa mračia a sú uponáhľaní.

Vidím nahnevané psy

a ich ešte zúrivejších majiteľov.

Vidím autá

a počujem ako na seba vytrubujú.

Vidím chlapca v druhom okne.

Zrazu zbadal aj on mňa.

Čo to robí?

Nesmúti a nemračí sa.

Usmieva sa na mňa...

A zrazu, akoby z toho úsmevu vyšlo zaklínadlo

A ja už neviem hľadiť

na zachmúrený výhľad z okna.

Ten chlapec zobral štetec

a celý svet

namaľoval farbami dúhy.

Nevidím už tmavý mrak.

Vidím ako spoza neho

slnéčné lúče žiaria.

Vidím psíkov ako sa naháňajú

a ich majiteľov, čo sa na nich s radosťou smejú.

Vidím autá, ktoré si vnútri hudbu púšťajú.

A šoférov, ktorí si v nich šťastne spievajú.

Spomeniem si na chlapca v okne.

Obzriem sa, no už tam nie je.

Však zostalo mi z neho to najlepšie.

Úsmev.

A ja viem, že ho mám teraz posunúť ďalej.

Aby som tmavý svet iných ľudí pokreslila farbami.

Aby sa aj ostatní mohli tešiť ako teraz my.